

Vítězslav Hálek: *Večerní písně*

I.

Přilítlo jaro zdaleka
a všude plno touhy,
vše tlačilo se k slunci ven,
že snilo sen tak dlouhý.

Vylítly z hnízda pěnkavy
a drobné děti z chýše,
a pestré kvítí na lukách
přesladkou vůni dýše.

Z větví se lístek tlačí ven,
a ptáčkům z hrdla hlásky,
a v ňadrech v srdci mlad'ouнкém
tam klíčí poupě lásky.

II.

Já jsem ten rytíř z pohádky,
jenž hrdě vyjel do světa,
abych tu pannu uviděl,
jež jako růže vykvétá.

O ní šla věšt': kdo spatří ji -
ten s kletbou prý to odnese,
buď že se v kámen promění,
buď že mu srdce vyrve se.

I myslil jsem si u sebe :
Snad přec je někdo vyjmutý!
A vyjel jsem a za ten hřích
jsem - v zpěváka teď zakletý.

III.

Umlklo stromů šumění
a lístek sotva dýše,
a ptáček dřímá krásný sen
tak tichounce, tak tiše.

Na nebi vzešlo mnoho hvězd
a kolem je tak volno,
jenom v těch ňadrech teskno tak
a u srdce tak bolno.

Ve kvítků pěkný kalíšek
se bílá rosa skládá -
můj bože, a ta rosa též
se v moje oči vkrádá.

IV.

V tom světě vše teď usnulo,
až na to srdce v těle.
Bůh sám ví, že to srdce jen
si nikdy neusteje.

V tom božím světě zmlklo vše,
až na zvuk srdce hravý.
Bůh sám ví, že to srdce jen
se nikdy neunaví.

Myšlenku spánek přemáhá,
s dnem noc se v bdění střídá -
jen srdce v prsou stále bdí
a tam si lásku hlídá.

V.

Na nebi na sta hvězdiček,
měsíc se s nimi bratří,
a z nebe pánbůh s anděly
sem na svět dolů patří.

A s nebe anděl sstupuje,
na tváři ani vráska,
a krásný jako jarní dech -
ten anděl to je láska.

Ten kamkoliv se přiblíží,
vše trne sladkou mukou,
a slavíci a hrdličky
ty pěkné písňě tlukou.

A koho křídlem dotkne se,
ten celičký se změní,
a v srdci něco pocítí,
co není k vyslovení.